

Arrest

nr. 89 973 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 6 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 11 januari 2011 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 8 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 74 516 van 31 januari 2012 eveneens verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 15 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk op 28 februari 2012. Die beslissing werd op 7 maart 2012 ter kennis gebracht.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor B.Z.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28/02/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 13 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Zij vormen het voorwerp van een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep dat door verzoekers werd ingesteld (rolnr. 100 448) en dat door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 89 976 van 18 oktober 2012.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan waarin zij de schending opwerpen van *“artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, artikelen 9 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsprincipe, beginsel van juridische zekerheid, het rechtmatig vertrouwensbeginsel en het beginsel volgens dewelke er rekening gehouden moet worden met alle elementen van het dossier, manifeste appreciatiefout”*.

2.2. In wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, betogen zij als volgt:

“Krachtens artikel 2 van het Burgerlijk wetboek: "De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht".

De niet terugwerkende kracht van de wetten en reglementaire besluiten is een algemeen rechtsbeginsel, die individuele belangen en de juridische veiligheid verzekert (Cass., 22 oktober 1970).

" La non - rétroactivité des lois exige que le contenu du droit soit prévisible et accessible, en sorte que le justiciable puisse prévoir, à un degré raisonnable, les conséquences d'un acte déterminé au moment où cet acte se réalise. La rétroactivité peut uniquement être justifiée lorsqu'elle est indispensable pour réaliser un objectif d'intérêt général, comme le bon fonctionnement ou la continuité du service public. S'il s'avère en outre que la rétroactivité a pour effet d'influencer dans un sens déterminé l'issue d'une procédure, par exemple judiciaire, la nature du principe en cause exige que des circonstances exceptionnelles justifient cette intervention du législateur (Cour Constitutionnelle, arresten nr. 3/98 van 14 januari 1998 en 49/98 van 20 mei 1998).

Het beginsel van juridische zekerheid en het rechtmatig vertrouwensbeginsel die hieruit voortvloeit dat tot doel heeft de juridische zekerheid te bestrijden, vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat elk ieder zich op een redelijke wijze de gevolgen van een handeling kan inbeelden. Door de nieuwe wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op de dossiers in behandeling die voor 16 februari 2012 ingediend werden toe te passen, wordt aan de wet een terugwerkende werking gegeven die tegenstrijdig is met de juridische zekerheid.

De aanvrager van een medische regularisatie is rechtmatig in recht om te verwachten dat zijn dossier op basis van de voorwaarden en de procedure zoals die bestaan op het moment van de indiening van zijn aanvraag, behandeld wordt.

Verzoekers waren bijgevolg niet in staat om de voorwaarden te voorzien of de gevolgen te zien aankomen.

In onderhavig geval, heeft de terugwerkende kracht als gevolg dat een bijkomende ontvankelijkheidsvoorwaarde die onbestaande was bij het indienen van de aanvraag toegevoegd wordt.

Noch de beslissing van de Minister, noch de voorbereidende werken duiden aan welke buitengewoonlijke voorwaarde een terugwerkende kracht verantwoordt".

2.3. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012” luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Voormelde wet van 8 januari 2012 trad in werking op 16 februari 2012 en voorziet geen overgangsmaatregelen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkings sfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkings sfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (cf. RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708), voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

In casu blijkt niet dat er sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht, minstens wordt dit niet aangetoond door verzoekers.

Gelet op voormeld algemeen rechtsbeginsel diende in de beslissing geen specifieke verantwoording te worden opgenomen aangaande de toepassing van nieuwe bepalingen op een onder de vroegere wet ontstane toestand.

Verzoekers kunnen aan het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen niet de verwachting ontlenen dat zij ontsnappen aan een wetswijziging die later doorgevoerd wordt om een en ander op procedureel vlak in betere banen te leiden en om oneigenlijk gebruik van de procedure tegen te gaan (cf. *Parl.St.* Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Ten slotte is het zo dat reeds voor de inwerkingtreding van de wet van 8 januari 2012, een vreemdeling slechts een machtiging tot verblijf om medische redenen kon verkrijgen voor zover hij “*op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”. Aan deze voorwaarde werd niet gesleuteld. Vreemdelingen die lijden aan een ziekte die kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9 ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet konden evenmin voor de inwerkingtreding van de wet van 8 januari 2012 een machtiging tot verblijf om medische redenen verkrijgen, minstens tonen verzoekers niet aan dat het anders was.

Dienvolgens is het eerste onderdeel van het middel ongegrond.

2.5. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan worden beschouwd, betogen verzoekers als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK I., en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. 42 583 van 29 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De memorie van toelichting bij het wetsontwerp van de wet van 8 januari 2012 die deze nieuwe ontvankelijkheidsvoorwaarde indiende, luidt als volgt

<http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/53/1824/53K1824001.pdf>:

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is".

Het is ook nuttig om de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van de wet van 15 september 2006 die artikel 9 ter invoerde er nog een bij te nemen

(<http://www.dekamer.be/FLWB/pdf/51/2478/51K2478001.pdf>).

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. ...De ambtenaar geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen".

In deze toelichting wordt verduidelijkt wat als een "niet ernstige situatie" beschouwd moet worden. Dit zou iemand betreffen die maar twee dagen in bed moet blijven.

De nieuwe ontvankelijkheidsvoorwaarde viseert een "kennelijk" niet ernstige situatie. Logische gezien, is de graad van ernst dus nog minder aanwezig dan iemand die twee dagen in bed moet blijven.

Verzoekster legde een gedetailleerde medisch getuigschrift neer die van 3 oktober 2011 dateert en een psychologisch attest van 12 oktober 2011.

In deze documenten valt het volgend te lezen:

Medisch attest:

(pagina 1): ... "Het gaat om een ernstige aandoening"... "patiënte verdraagt geen reis terug naar geboorteland"...

(pagina 2): Indien de behandeling gestopt wordt, dan leidt dit tot ... eventueel zelfmoordpoging en/of dood".

Psychologisch advies: « Elle présente des symptômes dépressifs sévères »

Ten eerste bespreekt het advies van de Dokter Ingelbrecht die bijgevoegd is aan de negatieve beslissing nergens het psychologisch advies, wat overeenkomt met een schending van de motiveringplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het beginsel volgens dewelke er rekening gehouden moet worden met alle elementen van het dossier.

Ten tweede schrijft dokter Ingelbrecht wat volgt: " Kennelijk laat dit medische getuigschrift /standaard medisch getuigschrift niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene.

De in het medisch attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als directe levensbedreigende aandoeningen ".

Deze motivatie is volledig gestereotypeerd en het blijkt nergens dat de dokter eigenlijk de medische attesten doorgenomen heeft.

In elk geval, is dat geen zorgvuldige manier van handelen en is de conclusie van verwerende partij niet te vereenzelvigen met de informatie die te lezen valt in de overgemaakte medische stukken, zodanig dat deze motivering in geen geval afdoende is.

Bovendien, worden verzoekers niet in de mogelijkheid gesteld om in te zien voor welke reden de aandoening van verzoekster "manifest gebrek aan ernst vertoont". Zodoende, begaat verwerende partij tevens een manifeste appréciatiefout.

Lees in die zin het recent arrest van Uw Raad van 22 maart 2012 nr. 77.755. (stuk 3)."

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 28/02/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit."*

Het advies van de arts-adviseur van 28 februari 2011 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bevindt zich in het administratief dossier en wordt door verzoekers toegevoegd aan hun verzoekschrift. Hierin kan het volgende gelezen worden:

"(...) Kennelijk laat dit medisch getuigschrift/standaard medisch getuigschrift niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak

van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medische attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.8. Waar verzoekers opmerken dat geen rekening werd gehouden met een psychologisch attest van 12 oktober 2011 dat zij hebben neergelegd ter ondersteuning van hun in punt 1.4. bedoelde aanvraag, dient de Raad op te merken dat het blijktens het administratief dossier een “*Avis psychologiques*” betreft, opgesteld op 12 oktober 2011 door N. K., “*Psychologue*”. Het betreft derhalve geen standaard medisch getuigschrift, opgesteld door een arts zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij diende er derhalve geen rekening mee te houden of hieromtrent bijkomend te motiveren.

2.9. Waar verzoekers opwerpen dat de motivering van de bestreden beslissing “*volledig gestereotypeerd is*” dient de Raad op te merken dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821) of dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die verzoekers’ zaak kenmerken. De aanhef van de bestreden beslissing verwijst naar verzoekers en hun in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf en het advies van de arts-adviseur van 28 februari 2011 verwijst naar verzoekster en naar de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit het geheel kan niet, zoals verzoekers stellen, worden afgeleid dat geen rekening werd gehouden met hun zaak. Immers blijkt uit de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging dat zij gezamenlijk een aanvraag hebben ingediend op grond van een aandoening van verzoekster.

2.10. Waar verzoekers ten slotte opmerken dat zij niet kunnen inzien om welke reden de aandoening van verzoekster een manifest gebrek aan ernst vertoont, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien het advies van de arts-adviseur van 28 februari 2011 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, specifiek stelt: “*Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.*” Verzoekers tonen niet aan dat het medisch getuigschrift dat zij hebben neergelegd stelt dat verzoeksters aandoening levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. Derhalve kunnen zij niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat er toe strekt te stellen dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom afgeweken werd van een neergelegd medisch getuigschrift. Alleszins hebben arresten van de Raad geen precedentenwaarde. Elk beroep dient individueel te worden beoordeeld (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.11. In wat als een derde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, betogen verzoekers als volgt:

“Verzoekende partij voert ten laatste een schending aan van artikel 3 EVRM.

In huidig verzoekschrift, verwijst verzoeker tevens naar stuk 4 van de aanvraag 9 ter die zich in het administratief dossier bevindt en dat aantoonst dat verzoekster de nodige behandeling voor zijn ziekte niet in Tsjetsjenië zou kunnen krijgen.

Een terugkeer zou automatisch een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen.

Bijgevolg, schendt verwerende partij artikel 3 EVRM en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet door te beslissen dat verzoekster geen medische behandeling in België mag blijven volgen en zo geen adequate verzorging zal verkrijgen wat een “reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit”. Enerzijds, « En soi, le fait que la partie adverse n'ait pas examiné la demande de régularisation avant son départ constitue pour la requérante un préjudice grave difficilement réparable puisqu'elle ne le fera plus une fois celui-ci éloigné du territoire » (Conseil d'Etat, arrêt n° 170.720 du 3 mai 2007, Agbo).

Anderzijds, lijdt verzoekster aan medische stoornissen zoals duidelijk blijkt uit de medische stukken die bij de aanvraag 9 ter gevoegd werden. Verzoekster legt er nog een recent doktersverslag bij neer (stuk 4). Ook verwijst verzoekster in dit onderdeel naar i if.' verschillende verslagen die in het administratief dossier liggen en toegevoegd werden aan de regularisatieaanvraag. Indien zij terug gestuurd wordt naar Tsjetsjenië zal zij niet over de nodige verzorging kunnen beschikken wat zeker en vast een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt."

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de stukken gevoegd bij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag slechts genummerd hebben tot 3. Voor zover stuk 4 het bovenvermeld "Avis psychologiques" betreft, opgesteld op 12 oktober 2011 door N. K., "Psychologue", waarin deze aangaande verzoekster stelt "Retourner dans son pays ne ferait que renforcer sa fragilité psychique", herhaalt de Raad dat een psycholoog geen arts is en kan bijkomend nog worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt dat er in het land van herkomst geen adequate behandeling bestaat voor verzoeksters aandoening. Voor zover het rapport "Tchéchénie: traitement des PTSD" bedoeld wordt, dient de Raad op te merken dat uit niets blijkt dat verzoekster hieraan lijdt. De bestreden beslissing bevat voorts geen verwijderingsmaatregel. Derhalve is een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Gelet op het voormelde is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA